Συνέδριο «Ορθοδόξων Ψυχοθεραπευτών» – Ψυχοθεραπεία σε μεταμφίεση για εκκλησιαστική χρήση

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 26 Σεπτεμβρίου, 2012

Την Πέμπτη 27 Σεπτεμβρίου ξεκινά το «5ο Διεθνές Συνέδριο Ορθόδοξων Ψυχοθεραπευτών» στο Βόλο. Το συνέδριο, που φέρει τον τίτλο «**Ψυχοθεραπεία και Ποιμαντική: Αποκαλύψεις της Ύπαρξης**», γεννά πολλά ερωτηματικά. Καταρχάς ο τίτλος γεννά το ερώτημα: πού αποκαλύπτεται πραγματικά η ύπαρξη; Δεν αποκαλύπτεται με μοναδικό τρόπο στο χώρο της Εκκλησίας και των Μυστηρίων της; Η εν τω βάθει αποκάλυψη του προσώπου και η θεραπεία του δεν είναι από αιώνων έργο της Εκκλησίας άνωθεν ενεργούμενο; Χρειάζεται η Ψυχοθεραπεία για να συμπληρώσει, εναλλακτικώ τω τρόπω, τη θεία χάρη, την «τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα»; Είναι η Εκκλησία χώρος όπου κεφαλή είναι ο Χριστός και καθοδηγητής το Άγιο Πνεύμα; Αν είναι, ποια η αναγκαιότητα ενός τέτοιου συνεδρίου;

Η αναγκαιότητα ενός τέτοιου συνεδρίου είναι ανύπαρκτη και τολμούμε με ειλικρίνεια να πούμε ότι ένα τέτοιο συνέδριο μπορεί να σταθεί επιζήμιο, παρά τις καλές προθέσεις τις οποίες είμαστε βέβαιοι ότι έχουν οι διοργανωτές. Εννοείται ότι δεν είμαστε εναντίον οποιουδήποτε επιστημονικού συνεδρίου, αρκεί να είναι επιστημονικό και να κινείται στα όρια της επιστήμης, για παράδειγμα της ιατρικής ή της ψυχιατρικής. Ο χώρος όμως της ψυχοθεραπείας είναι ένας αχανής χώρος, ο οποίος αμφισβητείται από επιστήμονες και επιστημονικούς φορείς διεθνώς. Η δε επικινδυνότητα του όλου εγχειρήματος έγκειται στο ότι ένα τέτοιο συνέδριο **προσπαθεί να περάσει το μήνυμα ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ ψυχοθεραπείας και ορθόδοξης ψυχοθεραπείας**. **Έτσι δημιουργείται σύγχυση και αμφιλεγόμενες επιστημονικά και θεολογικά μέθοδοι, ή μέθοδοι με επικινδυνότητα, παρεισφρύουν στην Εκκλησία**. Ψυχοθεραπεία και ψυχοθεραπεία από ορθόδοξους ψυχοθεραπευτές είναι ένα και το αυτό. Λένε οι εκπρόσωποι του «Χριστιανικού Συνδέσμου Ψυχολογικών Σπουδών» στην Αμερική: «Μας ρωτούν συχνά αν είμαστε ‘’Χριστιανοί ψυχολόγοι“ και το βρίσκουμε δύσκολο να απαντήσουμε… Είμαστε Χριστιανοί που είμαστε ψυχολόγοι, αλλά προς το παρόν δεν υπάρχει καμία αποδεκτή Χριστιανική ψυχολογία που να είναι σαφώς διαφορετική από τη μη-Χριστιανική ψυχολογία. Είναι δύσκολο να υποδηλώνουμε ότι λειτουργούμε με έναν τρόπο που είναι ουσιαστικά διαφορετικός από ό,τι οι μη-Χριστιανοί συνάδελφοί μας. Μέχρι σήμερα δεν υπάρχει καμιά αποδεκτή θεωρία, κανένας τρόπος έρευνας ή μεθοδολογία θεραπείας που να είναι ευδιάκριτα

Χριστιανική». Προς αποφυγήν πιθανής σύγχυσης, εμείς θα προτιμούσαμε ένα συνέδριο ψυχοθεραπευτών και όχι ορθόδοξων ψυχοθεραπευτών. Οι ψυχοθεραπευτές παραμένουν ψυχοθεραπευτές, όποια και αν είναι η πίστη τους και αν κάποιοι ορθόδοξοι θέλουν να λειτουργούν εκκλησιαστικά οφείλουν να απεμπολήσουν την ιδιότητα του ψυχοθεραπευτή. Άλλωστε στην Ελλάδα υπάρχουν τέτοιες περιπτώσεις.

Ενημερώθηκαν, άραγε, ο Αρχιεπίσκοπός μας και ο Οικουμενικός Πατριάρχης, που αναμένεται να αποστείλουν χαιρετισμό, για τα τεκταινόμενα; Γνωρίζουν τις 400 ψυχοθεραπευτικές προσεγγίσεις που κυριαρχούν και εφαρμόζονται στο χώρο της ψυχοθεραπείας σήμερα, οι οποίες δημιουργήθηκαν από ψυχοθεραπευτές που δεν ήταν πιστοί; Γνωρίζουν ότι οι ψυχοθεραπευτές οφείλουν να αφήσουν στην άκρη τα προσωπικά τους πιστεύω για να εργαστούν ψυχοθεραπευτικά; Γνωρίζουν ότι «στο τελευταίο συνέδριο Ορθόδοξων Ψυχοθεραπευτών που έγινε στο Σικάγο, υπήρξε εισήγηση που προσπαθούσε να αποδείξει το κοινό γνωστής αποκρυφιστικής μεθόδου με την Ορθοδοξία»; Γνωρίζουν ότι ομιλητές του εν λόγω συνεδρίου έχουν ελεγχθεί για διατυπωμένες θέσεις τους που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν κακόδοξες; Γνωρίζουν ότι **μεταξύ των ομιλητών του συνεδρίου υπάρχουν και «ορθόδοξοι ομιλητές» που προωθούν τις ανατολικές θρησκείες και μεθόδους, τις εναλλακτικές ψευδοθεραπείες, και κάποιος που κινείται σε χώρο αποκρυφιστικό;** Τα στοιχεία υπάρχουν σε κείμενα και σε ιστοσελίδες τους. Η αλήθεια μπορεί να χαρακτηριστεί φονταμενταλισμός; Όλοι δηλώνουν «ορθόδοξοι ψυχοθεραπευτές», ορισμένοι φέρουν και την ιδιότητα του θεολόγου. Κάποιος μάλιστα εξ αυτών συμβουλεύει ψυχοθεραπευόμενό του να επιλέξει μεταξύ του ιδίου (του ψυχοθεραπευτή) και του εξομολόγου του: «Ο πνευματικός του του αύξανε τις ενοχές του ενώ εγώ προσπαθούσα να τις μειώσω και ο μόνος τρόπος για να βγούμε από το αδιέξοδο ήταν να του προτείνω να διαλέξει ανάμεσα στους δύο χώρους». Αυτά διαβάζουμε σε κείμενό του που εξεδόθη το 2005 και θεωρούμε ότι είναι αποκαλυπτικά.

Φρονούμε ότι αναγκαιότητα υπάρχει όχι για ένα συνέδριο, αλλά για μια επιλογή. Τι επιλέγουμε: ποιμαντική ή ψυχοθεραπεία; Η σύζευξη φαίνεται αδύνατη και η Εκκλησία στην καθολικότητά της θα απορρίψει ό,τι είναι ασυμβίβαστο με τη ζωή και τη διδασκαλία της. Η ευθύνη όμως των εμπλεκομένων παραμένει, όπως παραμένουν αναπάντητα και τα δικά μας ερωτήματα.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ